

Bandes de so

Dario Marianelli: un valor en alça

Házael González

V de Vendetta.

Per fi s'ha estrenat al cinema la pel·lícula que molts dels múltiples aficionats al món del còmic esperàvem amb veritable ansietat: *V de Vendetta* (*V for Vendetta*, James McTeigue, 2005). I més enllà de les moltes opinions que ha suscitat el film (entre d'altres, el fet que gairebé no té res a veure amb el meravellós còmic guionitzat per Alan Moore i dibuixat per David Lloyd als anys 80, que té una trama molt més sòlida i creïble, i també amb una qualitat més que superior, la qual cosa no es pot dir del tot de la pel·lícula), nosaltres ens quedem sense dubte amb un nom que fins fa poc temps no era gaire conegut, i que, poc a poc s'ha anat fent un petit lloc dins el món de la banda sonora original. Ens referim, per suposat, al compositor en què els germans Wachowsky (que són els veritables artífexs de la pel·lícula) han posat la seva confiança: Dario Marianelli, un jove que s'està convertint en un valor a l'alça per motius propis.

L'italià Marianelli es va donar a conèixer a discrets films de mitjan dels anys 90, com per exemple *Ailsa* (Paddy Breathnach, 1994), *El Crimen Desorganizado* (*I Went Down*, també Paddy Breathnach, 1997), o altres petites produccions, fins que a principis del nou segle li va arribar l'oportunitat de demostrar allò de què era capaç d'una forma clara, i va ser al cinema de terror, amb un film que es va dir *Pandæmonium* (Julien Temple, 2000), on ja va quedar ben clar que el misteri i el terror eren llocs en què el compositor es desenvolupava amb molta tranquil·litat. Després d'això, i juntament amb produccions menys conegudes (com per exemple, *El Guerrero* (*The Warrior*, Asif Kapadia, 2001), comencen a despuntar les partitures com la d'*En Este Mundo* (*In This World*, Michael Winterbottom, 2002, on posa música al drama dels refugiats de l'Afganistan), *I Capture the Castle* (Tim Fywell, 2003, on el tema

principal són els conflictes de l'adolescència), o *Cheeky* (David Thewlis, 2003, una comèdia dramàtica molt peculiar). Però, sense dubte, és en el 2005 quan el compositor aconsegueix arribar d'una forma total i definitiva al gran públic, amb una partitura ben personal i peculiar: ens referim, és clar, a *El Secreto de los Hermanos Grimm* (*The Brothers Grimm*, la darrera bogeria de Terry Gilliam, 2005), una pel·lícula que va desvetllar per al gran públic la feina d'aquest compositor, i que, a més d'això, va ratificar el seu talent en una de les bandes sonores més destacades de l'any, la de la pel·lícula *Orgullo y Prejuicio* (*Pride & Prejudice*, Joe Wright, 2005), per la qual va aconseguir ni més ni menys que una proposició per a l'Oscar, la qual cosa és un bon indicador de per on va la carrera de Marianelli. I això sense oblidar que, el mateix any, també va posar música a films tan interessants com *Shooting Dogs* (Michael Caton-Jones, 2005, basada en una història real sobre el genocidi de Rwanda), *Con Todos Mis Respetos* (*Sauf le Respect que Je Vous Dois*, òpera prima de Fabienne Godet, 2005, molt valorada per la crítica), o la curiosa *Opal Dream* (Peter Cattaneo, 2005). Totes aquestes feines, rematades finalment per aquesta *V de Vendetta* (*V for Vendetta*, James McTeigue, 2005) que s'ha estrenat ara ens demostren que Marianelli ha estat capacitat per superar molts dels reptes necessaris per ser justament considerat com allò que realment és, és a dir, un valor en alça que, de vegades, pot passar una mica desapercebut, però que, d'altres, aconsegueix donar a les seves partitures un gust impecable i que deixa un més que bon sabor a la boca...

I això és tot, almenys de moment, perquè ara mateix Dario Marianelli treballa a les ordres de Bille August i en el futur estem ben segurs que se'n parlarà molt d'aquest compositor. ■